

[N. Chr. Christensen.]

ceret fra 1,8 til 1,4 barn. Skatterne er derimod steget ganske overordentlig stærkt, nemlig fra godt 300 kr. til 1 100 kr. Dette vil sige, at hvis skatterne kan nedsættes yderligere, hvilket jeg håber, vil det få stærk indflydelse på pristallet, og mulighederne for tilskudsordningens bortfald rykke betydeligt nærmere, hvis tilskuddet kunne falde bort, uden at pristallet samtidig stiger.

Jeg ved ikke, hvilke tanker den høje regering har gjort sig om disse problemer, og jeg forlanger ikke, at den højtærede landbrugsminister her skal redegøre for det. Venstre er meget mere interesseret i, at vi i udvalget får alle de problemer, der kan rejses omkring dette lovgivningsarbejde, sagligt belyst, idet vi dog understreger, at vi ønsker tilskudslovgivningen afviklet med hensyntagen til denne lovgivnings både produktionsmæssige og sociale og pristalsbestemmende karakter. At spørgsmålet må ses i relation til den finansielle og skattemæssige udvikling, må være underforstået i disse betragtninger.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige venstres støtte til en saglig behandling af dette lovforslag ved det forestående udvalgsarbejde.

Aksel Møller: Den højtærede landbrugsminister gjorde ved fremsættelsen af sit lovforslag om tilskud til forbrugerpriserne den bemærkning, at den høje regering har beskæftiget sig med denne lovgivning så sent som i juni måned i år. Deri har landbrugsministeren unægtelig ret, men jeg tror, han vil være enig med mig i, at det, der skete i juni, i hovedsagen kun var, at man gennemførte nogle ændringer i konsekvens af den kornlov, som man samtidig vedtog. De principielle problemer omkring tilskudsordningerne må imidlertid finde deres afgørelse i forbindelse med behandlingen af det foreliggende lovforslag. Forholdet er det, at de tekniske rettelser, man foretog i juni måned, ikke kan bruges som præcedens for partiernes stilling til selve sagen.

Jeg vil i den anledning erindre den høje regering om den udtalelse, som det ærede medlem hr. Tesdorpf og jeg fremsatte i betænkningen af 28. marts i år i folketingsudvalget. Det hedder deri:

„Et mindretal indenfor udvalget (Aksel Møller og Tesdorpf) tiltræder lovforslaget, men ønsker at udtale, at mindretallet i fortsættelse af sine bestræbelser ved tidligere behandlinger af tilskudspolitikken

også nu har søgt at vinde tilslutning til en afvikling af disse ordninger.

Principielt må mindretallet stadig fastholde, at tilskudsordningerne både af finansielle grunde og af hensyn til en fri udvikling af befolkningens forbrug bør afvikles.

Mindretallet har imidlertid besluttet at medvirke til endnu en forlængelse af tilskudsordningerne for $7\frac{1}{2}$ måneder i forventning om, at prissituationen og produktionsudviklingen til efteråret vil lette afviklingen.

Mindretallet har i overensstemmelse hermed forbeholdt sig fuldkommen frihed til fremtidigt at modsætte sig en videreførelse af tilskudspolitikken.“

Ud fra denne mindretalsbetænkning er det, at jeg i dag må begrunde vort standpunkt. I slutningen af marts lod vi os bevæge til en forlængelse af tilskudsordningerne i forventning om, at prissituationen og produktionsudviklingen i dette efterår ville lette afviklingen. Denne forventning er, det kan vi vist være enige om, ikke slået til. Vi står ikke, i hvert fald ikke længere, overfor udsigt til prisfald på landbrugets produkter. Vi står tværtimod overfor det modsatte. Den ulyksalige devaluering kan efter vor opfattelse ikke undgå at føre til en prisstigning, og den kan ej heller undgå at føre til et krav om forhøjede priser på vor eksport, ikke mindst på Englandseksporten.

Det almindelige forbehold, som handelsoverenskomsten med England indeholder, og som der har været ført gentagne diskussioner om rækkevidden af, burde dog kunne give os ret til at forlange en prisrevision. Fører devalueringen nemlig til stigende priser på råvarer, ikke blot de importerede, men også de hjemmeavlede, er grundlaget for prisaftalen forrykket, og skal vi undgå at ende i en prisklemme, synes det mig klart, at den høje regering i sine handelsforhandlinger må sikre sig muligheden for at få dækning igennem prisforhøjelser. Således som vort prissystem imidlertid er indrettet hvilende på et i og for sig naturligt krav om, at gennemsnitsprisen på eksporten skal være rådende på hjemmemarkedet, vil opfyldelsen af kravet om en prisforhøjelse føre til en stigning i priserne også for hjemmemarkedet og derved til en forøgelse af den difference mellem forbrugerpris og gennemsnitspris, som statskassen skal udrede.

Ud fra denne synsvinkel er det et stort spørgsmål, om det stadigvæk nytter at udskyde afviklingen af tilskudsordningerne til